
OBRĘCZYĆ SIĘ (1) *vb pf*

inf obręczyć się.

Sł stp s.v. obręczyć, Cn brak, Linde XVI(XVIII) w.

Przyjąc na siebie odpowiedzialność prawną, zapewnić, zaręczyć: Vadari vis? promittit, Chcełz áby fie ręczył/ Chce fie ręzić. obiecuye fie obręzić? Mącz 476a.

[obrzęczyć się za co: Także y łtroná Obwinióna/ ma fye téz zá włzytki łzkody obręczyć. GroicPostępek 48v (Linde).]

Formacje współrdzenne cf RĘCZYĆ.

DJ